

ПАМ'ЯТІ ВЕЛИКОГО ГЕОЛОГА – ГОЛОВНОГО «РЕЖИСЕРА» ГЕОЛОГОРОЗВІДУВАЛЬНИХ РОБІТ НА ВУГІЛЛЯ В УКРАЇНІ

ЛЕЛИК Б. Генеральний директор ТОВ «Бурова компанія НАДРА»

Не стало Великої Людини. 5 серпня 2012 року на 84 році життя, зламане важкою хворобою, перестало битися серце Храпкіна Сергія Григоровича – прекрасної людини, славетного геолога-вугільника, чуйного товариша. Для рідних, вірних друзів та колег-геологів це велика втрата і біль, який ще довго нагадуватиме про себе...

Народився Сергій Григорович 14 листопада 1928 р. у селі Кохоново Дубровського району Брянської області. У шестирічному віці переїхав з батьками на Луганщину, в Кадіївку, закінчив семирічку, а після закінчення геологорозвідувального технікуму був направлений на роботу у трест «Волинськвуглерозвідка», у Турійську ГРП.

Потім було навчання у Дніпропетровському гірничому інституті, одруження з Марією, з якою ділив і радість, і гіркоту страждань до останніх днів свого життя.

У 1954 році, після закінчення інституту, молода сім'я знову повернулася на Волинь, щоб продовжити вивчення Львівсько-Волинського басейну.

У 1956 році Сергія Григоровича перевели у Західний Донбас, Павлоградську ГРЕ тресту «Укрвуглерозвідка», на посаду старшого, а згодом – головного геолога.

Його завжди відзначала активна життєва позиція, небайдужість до людей та їхніх потреб. Сергія Григоровича поважали за розум, інтуїцію геолога та навіть деколи побоювались за принциповість і кришталеву чесність – якості, які й на сьогодні є великою рідкістю. Але саме ці риси та високий професіоналізм сприяли формуванню особистості та визначали подальший напрям долі – роботу на керівних посадах.

У 1962–1964 роках було відрядження до Індонезії, де Сергій Григорович здійснював технічну допомогу у проведенні геологорозвідувальних робіт з підготовки сировинної бази для Калімантанського залізорудного комбінату. Протягом 1972–1975 років ке-

Сергій Григорович Храпкін

рував у Ірані Керманською групою геологів, яка розвідувала коксівне вугілля для Ісфаганського залізорудного комбінату.

Успішна робота за кордоном завершила формування висококласного геолога-вугільника. Через рік після повернення з Ірану, у травні 1976-го, його перевели до Києва на посаду начальника відділу твердих горючих копалин у Міністерстві прології України, де Сергій Григорович пропрацював 18 років.

Слід нагадати, що цей період в історії вугледобувних регіонів України відзначався найвищим розвитком (у 1976 році було видобуто 218,1 млн тонн вугілля, що у 2,7 раза перевищує теперішні досягнення). Вугільна геологія того часу знаходилась у своєму найкращому розквіті. Під керівництвом світлої пам'яті Сергія Григоровича були відкриті десятки нових родовищ Донбасу та Львівсько-Волинського басейну, створена й оновлена геологічна інфраструктура розвідувальних партій та експедицій, за його сприяння вирішувались соціальні питання галузі, будувалися сотні жит-

лових будинків. Під редакцією С.Г. Храпкіна були створені комплекти карт геолого-промислових районів Донбасу, якими фахівці користуються й понині, розроблені численні інструкції, методичні керівництва...

Після завершення праці у міністерстві Сергій Григорович працював головним геологом ДКЗ України, а з 2000-го по 2008 рік – у Центрі альтернативних видів палива на посаді начальника відділу геології та науки.

За багаторічну і сумлінну працю Сергій Григорович удостоївся численних нагород, серед яких: грамота Верховної Ради УРСР (1969), медаль «За трудову доблесть» (1970), орден «Знак Пошани» (1981), нагрудні знаки «Ветеран праці» (1985) та «Шахтарська слава» трьох ступенів, звання «Почесний розвідник надр» (1998), медаль ім. Лучицького (2002), нагрудний знак «Шахтарська доблесть» (2007).

Сергій Григорович був багатогранною особистістю оптимістом та працелюбом, крім того, цікавився політикою, літературою, поезією, мистецтвом... У його товаристві завжди було затишно, цікаво й невимушено. Любив і леліав свою сім'ю. Із дружиною Марією Олексіївною виховали трьох прекрасних дітей, дочекались онуків. Надзвичайно любив господарювати на своїй дачі та щедро частував вирощеними плодами друзів...

Усі, хто знав Сергія Григоровича і працював з ним, низько схилиють голови перед світлою пам'яттю про Великого геолога-вугільника, головного «режисера та постановника» (як його з любов'ю називали друзі) геологорозвідувальних робіт на вугілля в Україні, який залишив по собі геологічні відкриття, звіти, карти родовищ, діючі методики робіт, вдячних учнів... Вірю, що ці надбання у майбутньому, особливо з огляду на вугільну перспективу України, стануть доброю основою для продовження та реалізації задумів Великого Дослідника.

Вічна йому пам'ять...